

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 13Co/95/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201885
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Baran
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8218201885.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Barana a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Andreja Radomského v právnej veci žalobkyne: R. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XXX, XXX XX X., zast. advokátom Mgr. Matúš Macko, Karpatská 804/10, Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zast. Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané zadost'učinenie v sume 1 086 eur s prísl., o odvolaní žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 26.februára 2019, č.k. 1Csp/79/2018-74 jednohlasne takto

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v časti o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi 543,- € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. M e n í rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaný je p o v i n n ý žalobkyňi zaplatiť 543,- eur v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

I. Stranám n e p r i z n á v a nárok na náhradu trov konania.“

2. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd prvej inštancie z ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, § 3 ods. 5 posledná veta zákona. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

3. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 6C/73/2014 si žalobkyňa voči žalovanému uplatnila žalobou nárok o zdržanie sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov. Rozsudkom súdu zo dňa 11.12.2017 súd žalobe žalobkyne vyhovel a rozhodol takto : „ Žalovaný je p o v i n n ý zdržať sa použitia Dohody o zrážkach zo mzdy (iných príjmov) dlžníka č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX, k Zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne.“ Zároveň bola priznaná náhrada trov konania žalobkyňi. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 13.2.2018, opravné uznesenie (týkajúce sa opravy údajov o žalobkyňi) nadobudlo

právoplatnosť dňa 22.3.2018. Podľa ustálenej judikatúry systém ochrany zavedený smernicou Rady 93/13 EHS o nekalých zmluvných podmienkach (ďalej len „smernica 93/13“) vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol vplývať na ich obsah (rozsudky Súdneho dvora EÚ z 27. 6. 2000, Oceano Grupo Editorial a Salvat Editores, C-240/98 až C-244/98, Zb. s I-4941, bod 25, ako aj z 26. októbra 2006, Mostaza Claro, C-168/05, Zb. s. I-10421, bod 25, tiež čl. 37 uznesenia súdneho dvora vo veci C-76/10 Pohotovosť/Korčkovská). Súdny dvor dokonca považuje ochranu spotrebiteľa podľa čl. 6 smernice za tak významnú, že sa má klásť principiálne na roveň vnútroštátnym pravidlám verejného poriadku, a to v záujme vyššej kvality života (pozri uznesenie súdneho dvora EÚ vo veci C-76/10 POHOTOVOSŤ/Korčkovská, bod 50). Ustanovenie § 53 Občianskeho zákonníka zakotvuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách. Vychádza z toho, že predovšetkým spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní. Pokiaľ dodávateľ požaduje od spotrebiteľa sankciu za porušenie jeho zmluvných povinností a táto je v nepomere k jeho plneniu, je neplatná. Ustanovenie § 53 ods. 1 druhá veta predstavuje cestu na širšiu súdnu ochranu spotrebiteľa aj vo vzťahu k esenciálnym zložkám zmluvy. Neprijateľnosť zmluvnej podmienky v časti o inom ako hlavnom predmete zmluvy sa rovná absolútnej neplatnosti zmluvy v uvedenom rozsahu. Ustanovenie § 53a citovaného zákona sa týka iba podmienok, ktoré zákon označuje za neprijateľné (§ 53 ods. 1, 4). Ide o podmienky, ktoré sú nečestné, neslušné, hrubo poškodzujúce spotrebiteľa, a preto ich použitie zákon sankcionuje absolútnou neplatnosťou (§ 53 ods. 5). Vyjadruje snahu, aby dodávateľ v spotrebiteľských zmluvách pristupoval k tvorbe podmienok v súlade s dobrými mravmi. Spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby ako aj zmluvných podmienok má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené, pričom často vzhľadom na ich právnický jazyk a ich rozsiahlosť nemá možnosť či už ich vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah. Vždy treba vychádzať zo zásady „právo je umením dobrého a slušného“. Ide teda o zákonný zákaz používania neprijateľných podmienok, ktorý vyvolá právoplatné súdne rozhodnutie a dodávateľ je povinný zdržať sa ich používania. Ochrana spotrebiteľa sa týka iba formulárových zmlúv (v aplikačnej praxi súdov sa používa aj pojem typová, štandardná, adhézna zmluva). Ide o zmluvy, uzatvárané na základe predbežne formulovaného zmluvného formulára, ktorý má dodávateľ vopred pripravený a ktorý dodávateľ používa v dvoch alebo viacerých prípadoch, pričom spotrebiteľ spravidla obsah zmluvy nemení. Aj keď podľa slovenskej právnej úpravy nie je civilnoprávna úžera explicitne upravená, odporuje dobrým mravom a ustanoveniu § 39 OZ. Absolútne neplatným právnym úkonom je aj úver poskytnutý pri zneužití tiesne alebo aj ľahkovážnosti za neprimerané protiplnenie (úroky, poplatky). V konečnom dôsledku ide o skutkovú podstatu trestného činu úžery, len na trestnoprávny postih chýba úmysel. Ľahkomyselnosť síce nie je v § 235 Trestného zákona súčasťou skutkovej podstaty, ale na účely tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny (porov. rozhodnutie rak. Najvyšší súdny dvor OGH 3Ob 816/53). K otázke tzv. civilnoprávnej úžery a z tohto dôvodu neplatnosti zmluvy úverovej povahy teda k skutkovej podstaty trestného činu úžery pri nepreukázaní úmyslu odvolací súd poukazuje na rozsudok NS ČR 21Cdo 1484/2004. Pre tzv. civilnoprávnu úžeru je právny úkon absolútne neplatný pre rozpor s dobrými mravmi (§ 39 OZ). Ak by sa preukázal najmenej nepriamy úmysel veriteľa, išlo by pre zmenu o neplatnosť úverovej zmluvy pre rozpor so zákonom, Trestným zákonom § 235 TZ. Teda žalobkyňa sa s úspechom domohla ochrany svojich práv vyplývajúcich z vyššie citovaných právnych predpisov v pôvodnom súdnom konaní, dokonca aj formou neodkladného opatrenia. Z uvedeného vyplýva, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie žalobkyni vznikol. Zároveň súd prvej inštancie zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa doposiaľ nezaplatila žalovanému ani istinu poskytnutého úveru a uhradila len sumu 321,51 €. Žalobkyňou požadovaná suma primeraného finančného zadosťučinenia je neprimerane vysoká a vzhľadom na zistené skutočnosti dospel súd k záveru, že primeranou sumou je suma 543,- €, teda vo výške 1 z uplatneného nároku.

4. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ust. § 255 ods. 2 CSP tak, že stranám nepriznal ich náhradu s ohľadom na ich rovnaký pomer úspechu a neúspechu vo veci.

5. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa aj žalovaný. Žalobkyňa podala odvolanie proti III. výroku rozsudku a žalovaný podal odvolanie voči výroku rozsudku súdu prvej inštancie I. a III.

6. Žalobkyňa, ktorá podala voči rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie žiadala, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom výroku zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Svoje odvolanie odôvodnila tým, že došlo k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. Poukázala na ust. § 264 ods. 1 CSP ohľadne skutočností, že ak sa tak posudzuje nielen hodnota, ktorá má byť základom pre výpočet súdneho poplatku ale aj hodnota nároku ako takého na účely Civilného sporového poriadku. Teda aj na určenie hodnoty, z ktorej možno vychádzať pri rozhodovaní o náhrade trov konania a to prípadne aj spojením s čl. 4 ods. 1 CSP. Podľa názoru žalobkyne priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci a to ust. § 255 CSP, keďže ten ako je uvedené vyššie sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku. Žalobkyňa je nevyhnutne považovať za plne procesne úspešnú, ak mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z tohto jeho procesného úspechu závisela výlučne od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. Žalobkyňa by teda mala byť priznaná náhrada trov konania z prisúdenej sumy a však v plnej výške. Zároveň poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co/13/2017 z 27.09.2017, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Co/63/2017 z 23.01.2018, rozsudok Krajského súdu v Prešove zo sp.zn. 20Co/280/2016 z 30.11.2017 a 24Co/49/2017 z 22.02.2018. Rovnako na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 10Co/191/2017 z 13.12.2017, ako aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I ÚS/56/2017 z 08.02.2017.

7. Žalovaný svoje odvolanie voči výroku I. a III. rozsudku odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. b), d) a h). Zároveň vo svojom odvolaní žalovaný uviedol, že vo vyjadrení k žalobe tvrdil, že zmysle označeného zákonného ustanovenia môže nárok na finančné zadosťučinenie vzniknúť len v prípade, ak dôjde k rozhodnutiu o porušení ustanovenia určeného na ochranu spotrebiteľa právoplatným súdnym rozhodnutím. Zákon teda vyžaduje porušenie špecifického práva a teda nepriznáva nárok na finančné zadosťučinenie vtedy, ak je žalobca úspešný v konaní na základe iného ustanovenia napr. všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ktoré nie sú špecificky určené na ochranu spotrebiteľa. Ak by chcel zákonodarca priznať spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie za každé porušenie spotrebiteľského práva zakotvil by to priamo a neviazal by ho nato či sa spotrebiteľ úspešne resp. účelne domáhal jeho ochrany na súde. Účelom uvedeného ustanovenia totiž bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva najmä v reklamačnom konaní primerané zadosťučinenie zato, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní a nie je primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie, bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní. Rozhodnutie súdu prvej inštancie je nepreskúmateľné a to nielen pokiaľ ide o základ priznaného nároku, ale aj pokiaľ ide o jeho výšku. Napádaný rozsudok neobsahuje označujúcu žiadnej skutočnosti vyplývajúcej z vykonaného dokazovania alebo z jeho úvahy, ktoré by bola odôvodnená suma 543 eur. Nedostatok odôvodnenia sumy primeraného finančného zadosťučinenia zásadným spôsobom odporuje zákonu. Nie je z neho zrejmé v čom je napr. daná jeho primeranosť. Z pojmu primeranosť možno vyvodit', že súdu je daná možnosť a povinnosť postupovať vec individuálne. Hodnotiť a posudzovať okolnosti konkrétneho zásadu prípadne stanoviť ďalšie kritéria pre posúdenie každého prípadu. Z napádaného rozsudku nie je zrejmé ani označenie, ktoré právo spotrebiteľa bolo porušené, ako súd posudzoval primeranosť priznanej ujmy, na základe akých úvah. Tieto skutočnosti sa v rozsudku súdu prvej inštancie neuvádzajú. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu 100% trov právneho zastúpenia v konaní.

8. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a to samostatným písomným podaním, v ktorom uviedol, že zastáva názor, že súd prvej inštancie správne rozhodol vo výroku o trovách konania keď žalobcovi tieto nepriznal. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala priznania primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 1 086 eur. Súd v konaní tento nárok znížil podľa vlastnej úvahy, keď požadovaný nárok považoval za neprimeraný k povahe veci, ale aj na základe tvrdení žalovaného. Vzhľadom k tomu žalovaný tvrdí, že ak sa žalobkyňa domáha priznania primeraného finančného zadosťučinenia v presne špecifikovanej výške v podanej žalobe a následne jej nie je priznaný nárok v celom rozsahu je správne, ak súd rozhodne o trovách konania v pomere úspechu a neúspechu v konaní.

9. K odvolaniu žalovaného voči výroku I. a III. sa žalobca písomne nevyjadril.

10. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote a to oboma sporovými stranami (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenými osobami (§ 359

CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasledujúce CSP bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné a odvolanie žalobkyne proti výroku o trovách konania teda výroku III. dôvodné je.

11. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte z namietaným nesprávnym právnym posúdením. To či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil a to s prihliadnutím nato, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS/78/05).

12. Odvolací súd sa najprv vysporiadal s odvolacou námietkou žalovaného, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a v úplnosti neodôvodnil. Je potrebné uviesť, že požiadavka na riadne a úplné odôvodnenie rozhodnutia predstavuje zásadu spravodlivého procesu. Vyplýva to aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje aby na každý argument strany aj taký, ktorý nie je pre rozhodnutie významný bola daná v odôvodnení rozhodnutia odpoveď. Špecifická odpoveď sa vyžaduje na taký argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúcim.

13. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v časti prvého výroku za vecne správny a preskúmateľný. Súd prvej inštancie vysvetlil, z akých dôvodov žalobe vyhovel a odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v ust. § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, žeby rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalovaného konať pred súdom a porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

14. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosť učinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovršenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

15. Inštitút primeraného finančného zadosť učinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany. Tak právna teória, ako aj aplikačná prax spájajú inštitút náhrady škody výlučne so znížením majetku a ušlým ziskom. Náhrada škody, ako inštitút súkromného práva v podmienkach Slovenskej republiky a konštantnej judikatúry sleduje výlučne reparačnú funkciu. Pre porovnanie sankčná funkcia náhrady škody je taká náhrada škody, ktorej cieľom nie je kompenzovať žalobcu, ale skôr potrestať žalovaného za protiprávne konanie, ktorého sa dopustil vo vzťahu k žalobcovi a ktorým žalobcovi spôsobil škodu a odradiť žalovaného, alebo ktorúkoľvek tretiu osobu od opakovania takéhoto konania v budúcnosti. Sankčná náhrada škody teda trestá a súčasne pôsobí preventívne. Jazyk európskych predpisov a judikatúry akceptuje najmä druhú funkčnú zložku sankčnej náhrady škody teda funkciu preventívnu, v porovnaní najmä používania adjektíva „odradzujúci“.

16. Práve inštitút relatívnej náhrady nemajetkovej ujmy môže byť prostriedkom ochrany na doplnenie a preventívne účinky pred diskrimináciou. Zmysle judikatúry ESD a antidiskriminačných smerníc musia byť sankcie za diskriminačné správanie účinné, primeraná a odradzujúce.

17. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa preukázala splnenie základných formálnych zákonných predpokladov v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Žalobkyňa má bezpochyby postavenie spotrebiteľa a bolo súdom rozhodnuté o porušení jej práv, ktoré jej priznávajú vyššie citované právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Na základe tohto súd už skôr rozhodol o vyhovení žaloby žalobkyne v celom rozsahu, pričom bola vyslovená povinnosť

zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy a iných príjmov dlžníka, v rámci zmluvy o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXXX zo dňa XX.XX.XXXX uzatvorenej medzi žalobkyňou a žalovaným na výkon zrážok zo mzdy žalobkyne, v dôsledku jej rozporu zákonnými ustanoveniami tak, ako boli uvedené v bode 5. odôvodnenia predmetného rozsudku. Teda žalobkyňa sa s úspechom domohla ochrany svojich práv vyplývajúcich z týchto právnych predpisov v pôvodnom súdnom konaní a to dokonca aj formou neodkladného opatrenia. Taktiež z uvedeného vyplynul nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie.

18. Právoplatným ukončením konania vo veci vedenej Okresným súdom Bardejov sp.zn. 6C/73/2014 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva resp. povinnosti umožňujúci žalobkyňi požadovať od žalovaného právo na primerané finančné zadosťučinenie.

19. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadosťučinenie.

20. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia táto závisí od úvahy súdu. Pri určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria a to intenzita, časové trvanie závadového konania, satisfakčná a sankčná funkcia.

21. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť nielen funkciu satisfakčnú ale aj funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od získavania plnení vyplývajúcich z neprijateľných zmluvných podmienok a jednak to treba chápať ako odmenu zato, že spotrebiteľ sa začal spor s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania ktorého sa dopustil voči nemu sa voči ďalším spotrebiteľom nedopustí. Aj keď zákon ako už to bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma v prejednávanej veci by došlo zrejme aj k majetkovej ujme, ak by súd svojím neodkladným opatrením v predchádzajúcom konaní nevyslovil povinnosť zdržať sa použitia dohody o zrážkach zo mzdy.

22. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritéria . Za primerané vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je potrebné považovať finančné zadosťučinenie tak, ako ho priznal súd prvej inštancie a to vo výške 543 eur, teda vo výške polovice žalobkyňou uplatneného nároku. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobkyne, ktorá vznikla konaním žalovaného a je akosi určitou satisfakciou za stav, ktorý musela v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní zrážky zo mzdy konal závadne. Žalobkyňa sa v tomto prípade úspešne domohla svojho práva a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

23. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd rozsudok postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

24. Ohľadne odvolacej námietky žalobkyne, že súd prvej inštancie nesprávne priznal náhradu trov konania, keď tento stranám nepriznal nárok na náhradu trov konania z dôvodu polovičného úspechu žalobcu vo veci a polovičného neúspechu žalovaného vo veci, odvolací súd uznal námietky uvedené samotnou žalobkyňou a to k skutočnosti, že v danom prípade priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia závisela od úvahy súdu a z tohto dôvodu by mal k vecne správne výroku o priznaní finančného zadosťučinenia zodpovedať aj vecne správny výrok o nároku o náhradu trov konania. Žalobkyňi bol nesprávne ne priznaný nárok na náhradu trov konania a správne mal byť žalobkyňi priznaný nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Napriek tomu, že žaloba bola v prevyšujúcej časti zamietnutá. V danom prípade žalobkyňa bola v konaní úspešná v časti základu nároku v rozsahu 100%. Pričom výška priznaného nároku závisela výlučne od úvahy súdu a preto je správne také rozhodnutie vo výroku o trovách konania, ako uviedol odvolací súd vo svojom druhom výroku predmetného rozhodnutia, keď napadnutý výrok III. rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobkyňi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rámci prvoinštančného konania priznal v rozsahu 100%. Základom pre výpočet náhrady trov konania bude priznaná suma.

25. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 251 ods. 1 CSP. Keď v zásade samotný žalovaný v odvolacom konaní úspešný nebol a žalobkyňa v odvolacom konaní v rámci odvolania podaného voči výroku o trovách konania súdu prvej inštancie úspešná bola z dôvodu, že tento výrok súdu prvej inštancie bol odvolacím súdom zmenený. Z tohto dôvodu má žalobkyňa voči žalovanému nárok na náhradu trov konania a to konania odvolacieho v rozsahu 100%.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).